

1 Mrtvá

Sod se probudil se zamručením a bolavým obličejem. Zvednul hlavu a promnul si tvář, na které ucítil dlouhé otlačeniny. Otlačeniny od kytarových strun. Znovu totiž usnul na svojí kytaře.

Sod každý den zůstával vzhůru dlouho do noci i po tom, co jeho rodiče už dávno spali – a hrával na kytaru, jejíž bouřlivé riffy a akordy zněly po celém pokoji. Táta Soda vždycky v noci donutil, aby si do kytary zapojil sluchátka, přesto Sod hrál do té doby, dokud vyčerpáním neusnul.

Sod odsunul svoji kytaru a posadil se na postel. Na zdi naproti němu visel plakát nejlepší kapely všech dob – Sprej kyse-lých zvratků. Všichni tři členové skupiny se pyšnili roztrhanými tričky, kovbojskými botami a hranatými čelistmi. Hlavním zpěvákem kapely byl Julius Manflake. Julius, bůh rocku, který zpíval jako anděl, ale choval se jako ďábel. Na všechny otázky odpovídal naprosto stejně.

Juliusi Manflaku, co říkáte na to, že je vaše album albem číslo jedna?

To je nanic! ROCK!

Juliusi Manflaku, jaké je to být největší rockovou hvězdou na světě?

To je nanic! ROCK!

Juliusi Manflaku, jaká je vaše rada pro začínající ctižádostivé muzikanty?

Všechno je nanic! ROCK!

Julius měl vlastně pravdu. Normální život *je* nanic. Ale muzika je navždy. Muzika je život. Sod si hodně dlouhou dobu šetřil všechno svoje kapesné, za které si nakonec koupil elektrickou kytaru z hudebního bazaru. Pojmenoval ji po svém idolu - Julius Manflake a neuběhl jediný den, aniž by na tu kytaru nehrál. Sod se došoural ke svému psacímu stolu. Vzal do ruky mobil a otevřel aplikaci přední kamery, aby se na sebe podíval. *Kdo vlastně v dnešní době ještě potřebuje zrcadlo?* Pomyslel si. Ze zrcadla na něho zíral ušmudlanec s pomačkaným černým trikem a vlasy ještě rozčuchanými z postele. Sod se usmál. Dneska už si svoji image rockera poupravovat nemusel. Podíval se na hodiny a se zjištěním, že škola začíná za deset minut, ze země zvedl svoji školní uniformu - modré kalhoty, modré tri-

ko a modrý blejzr. Jakoby snad Williamsburgská střední byla škola šmoulů nebo co. Rychle si obléknul uniformu, kterou sebral ze země, sbalil Juliuse Manflakea do jeho kytarového pouzdra, popadl tašku a vyběhl ven ze svého pokoje.

V kuchyni Sod narazil na svoji matku, která zrovna opékala steaky. „Bré ráno!“ řekla vesele a zamávala na něho kleštěmi na maso. Sodova mamka vždycky po noční v nemocnici snídala večeři. Sod pokrčil nos. Mrtvá kráva pro něho zrovna nebyla ideální snídaní, ale jeho mamka to milovala. Z misky na ovoce popadl jablko a strčil si ho do batohu. „Zase jdeš pozdě, Sode,“ pokárala matka svého syna. Sod vlastně nebylo jeho pravé jméno. Jeho pravé jméno bylo Clarence Danforth. Rodiče Soda od malička nazývali *roztomilým malým hlupáčkem*. Poté, co trochu povyrostl, mu začali říkat jenom *malý hlupáček*. A v pubertě si začal říkat Sod, což v překladu vlastně *hlupáček* znamená a podle něho to zní daleko víc jako jméno pro rockera. Tedy rozhodně víc než nějaký Clarence Danforth.

„No jo. Kde je táta?“ zeptal se Sod. Sodův táta byl totiž většinou ráno ještě doma, oblečený ve svém černém roláku, a četl si noviny. Nahlas. Rád totiž svoji rodinu informoval o hurikánech, hladomorech a válkách ve světě.

„Dnes odešel do práce dřív. Má toho teď v práci hodně.“ Sod už se skoro zeptal proč, ale nakonec si to rozmyslel, protože by se mu dostalo poněkud nudné odpovědi, jelikož práce jeho otce je taky nudná – pracuje jako účetní v daňové kanceláři, ať už to znamená cokoli. Soda otcova práce nikdy moc nezajímala,

ale někdy si přál, aby jeho táta dělal nějakou zajímavější práci. Třeba by mohl pracovat jako hudební producent nebo kytarový expert.

„Už bys měl radši jít, zlatíčko,“ připomněla Sodovi matka. „Dneska jsi opravdu hodně zaspal.“

„Pracoval jsem dlouho do noci.“

„A na čem?“

„Na úkolu,“ zalhal. „Byl jsem vzhůru dlouho do noci a pracoval jsem na úkolu.“

„Aha,“ ušklíbala se Sodova mamka, protože jí bylo více než jasné, že ať už Sod dělal na čemkoli, úkol to nebyl. Sod se podíval do pánve, ve které jeho mamka smažila svůj steak. Na jeho vrchu se začala tvořit malá loužička krve.

Rodiče byli na Soda poněkud přísní, ale to jen kvůli tomu, že byl jedináček. Neměl žádné sestry, bratry ani věčně opilé strýčky, kteří by mohli jeho rodiče vytáčet namísto jeho. Byl prostě jenom on a jeho rodiče. Mamka na pánvi otočila svůj steak a ten začal prskat a syčet jako blázen.

„Mňamka!“ zvolala nadšeně. Jenom upíří měli radost z takové hromady krve. Upíří a Sodova mamka.

„Musím jít,“ řekl Sod.

„Dobře, zlato. Hodně štěstí ve šk-“ řekla mamka, ale to už byl Sod dávno pryč.

Williamsburgská střední nebyla od Sodova domu daleko – na nejvýš pět minut, když utíkal. Běžel zrovna uličkou obchodů jen kousek od školy, když se musel zastavit kvůli nesnesitelnému píchání na hrudi. Normálně Sod doběhl bez problémů až ke škole, ale dnes mu srdce bilo o něco rychleji než normálně. Něco ho donutilo se podívat přes ulici na obchod s koláčky – Cukrárna u Karen. Sod se koukal na obchod a něco se mu zdálo divné. Nikdy nebyl uvnitř. Ne jenom kvůli tomu, že podle Sodovy matky koláčky byly zbytečná extravagance, ale taky kvůli tomu, že mu obchody s koláčky nepřipadaly zrovna jako místo pro rockery.

Buch-buch.

BUCH-BUCH.

BUCH-BUCH.

Sod už dávno neběžel, přesto se ale jeho tep stále zrychloval a sílil, jakoby mu snad srdce chtělo vyskočit z hrudníku. *Možná.* Pomyslel si. Mám chuť na koláček? A zase se začal cítit zvláště. Z druhé strany ulice rozeznal dvě z postav uvnitř obchodu. Žena ve světlemodré zástěře stála za pultem. Hovořila s mužem, který na sobě měl fialovou bundu, na hlavě hnědou buřinku a k Sodovi stál zády. Najednou skrze Soda projela jakási vibrace. Jeho krev jako by začala v jeho žilách vřít.

Jdi!

Sod se rozhlédl kolem sebe, ale nikoho si nevšimnul. Přísahal by, že za jeho zády někdo šeptal.

Jdi!

Ozval se šepot znovu. Sod se otočil kolem dokola, než si uvědomil, že ten šepot nevychází z ulice, ale z něho. *Jdi tam. Podívej se do toho obchodu. Děje se to!*

Sod se podíval zpátky do okna obchodu. Muž s hnědou buřinkou se natáhl přes pult a dotknul se ramena ženy s tou světlemodrou zástěrou. To bylo to, co ten šeptající hlas uvnitř chtěl, aby Sod viděl? Muž dotýkající se něčího ramene? Co na tom bylo zvláštního?

Sod zakroutil hlavou a zkontroloval čas na svém telefonu. Vyučování už začalo. Měl by jít. Zastrčil si mobil do kapsy a ještě jednou se podíval na ten obchod. Bylo mu jasné, že něco bylo špatně. Obchod byl prázdný a ten muž si najednou rázně vykračoval v půli ulice. Sod přimhouřil oči. Ten hlas na Soda nikdy předtím nepromluvil. Přišlo mu, jako by neměl jinou možnost, než ten hlas poslechnout. Za malou chvíli už díky tomu hlasu stál před výlohou obchodu. Přiložil svoje ruce na sklo a podíval se dovnitř. Ta žena zpoza pultu – Karen? – nebyla k nalezení.

Opatrně stlačil kliku u dveří. Bylo zamčeno, přestože nápis na dveřích jasně říkal OTEVŘENO. Tohle by stačilo k tomu, aby to většinu lidí přinutilo to vzdát a odejít. Ale Sod věděl, jak se se zamčenými dveřmi vypořádat. Ne, že by nad tím příliš přemýšlel. Sponka do vlasů sem a karta tam mu pomohly se dostat za většinu zamčených dveří. Mohl by být klidně zloděj, kdyby chtěl, ale život kriminálního ho zrovna dvakrát nelákal,

tak si svoje dovednosti nechával pro mimořádné situace. Mimořádné situace přesně jako byla tahle.

Z peněženky vytáhnul svoji kartu do knihovny a projel s ní škvírou mezi futry a dveřmi tak, aby přešel přes záklapku zamčeného zámku. Zámek povolil a dveře se otevřely. Sod vstoupil a malý zvonek nad jeho hlavou, do kterého narazil vrškem dveří, jako by říkal *zdravím*. Obchod byl přízračně prázdný. Nebyli tu žádní zákazníci, kteří by seděli u těch pár stolů, co tu byly. Dokonce tu nebyli ani žádní zaměstnanci. Sod se přiblížil k prosklené vitríně. Byla přeplněná barevnými koláčky a luxusními názvy jako *Red Velvet a Hummingbird Carrot* nebo *Frosted Jaguar*. Kde ale byla ta žena, kterou před chvílí viděl? Naklonil se přes pult a opatrně se podíval za pokladnu.

Tam na zemi zahlédl ruku.

Jeho srdce se zastavilo. Sod se naklonil ještě trochu víc a všimnul si, že ta ruka navazovala na tělo. A to tělo na sobě mělo světlemodrou zástěru.

Byla to ta žena. Bez pohnutí ležela na zemi. Vypadala jako mimozemšťan v přestrojení za člověka.

Její krk byl rudý, obličej bledý a rty modré. Koukala na strop s otevřenou pusou a vyvalenýma očima, jakoby dělala takové to *aahhhh* u doktora.

Ale ona nebyla ani mimozemšťan ani pacientka u doktora. Ona byla mrtvá.

Sod nikdy předtím mrtvé tělo neviděl. Docela se mu z toho začal otáčet žaludek, jako by se měl pozvracet. S třesoucíma

rukama odklopýtal od pokladny a uvědomil si, že už mu krev v žilách nevře.

Sod vycouval ven a udělal to jediné, co ho v tu chvíli napadlo: rozrazil vchodové dveře a vyběhl na ulici tak daleko od mrtvoly té ženy, jak jen to šlo. Za sebou nechával jen zvuk malého zvonečku nade dveřmi, jako by říkal *sbohem*.

